DOMSTOLENS DOM
av den 22 mars 1961*

Förenade målen 42 och 49/59

Société nouvelle des usines de Pontlieue - Aciéries du Temple (S.N.U.P.A.T.), aktiebolag med säte i Billancourt (Seine), med delgivningsadress hos advokaten Georges Margue, 6, rue Alphonse-Munchen, Luxemburg företrätt av verkställande direktören Eugène de Sèze, biträtt av Jean de Richemont, advokat vid Cour d'appel i Paris,

sökande,

mot

Europeiska kol- och stålgemenskapens Höga myndighet, med delgivningsadress 2, place de Metz, Luxemburg, företrädd av juridiske rådgivaren Italo Telchini, i egenskap av ombud, biträdd av Jean Coutard, advokat vid Conseil d'État,

svarande,

med stöd av

1) **Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken N.V.**, aktiebolag med säte i Velsen (Nederländerna), med delgivningsadress hos maître Ernest Arendt, 27, avenue Guillaume, Luxemburg, företrätt av direktören, professor J. F. ten Doesschate, biträtt av Christiaan Pieter Kalff, advokat vid Gerechtshof och Arrondissementsrechtbank i Amsterdam samt advokaten Josse Mertens de Wilmars, Antwerpen,

2) **Breda Siderurgica s.p.a.**, aktiebolag med säte i Milano, med delgivningsadress hos Guido Rietti, 15, boulevard Roosevelt, Luxemburg, företrätt av befullmäktigade verkställande direktören Guido Rebua, biträtt av Cesare Grassetti, advokat vid Corte di Cassazione i Italien och vid Corte d'appello i Milano samt professor vid juridiska fakulteten i Milano,

intervenienter.

* Rättegångsspråk: franska.

Talan avser

— ogiltigförklaring av den skrivelse från Höga myndighetens marknadsenhet av den 7 augusti 1959 varigenom enheten vägrade att godta principen om skadestånd till förmån för sökanden på grund av det påstådda tjänstefel Höga myndigheten begått genom att bevilja vissa företag "undantag" vad gäller utjämningsavgifter för skrot (mål 42/59);

— överklagande av det tysta avslagsbeslut som påstås följa av Höga myndighetens tystnad beträffande sökandens ansökningar om återkallelse av alla "undantag" som beviljats eller tolererats av Höga myndigheten vad gäller utjämningsavgifter för skrot, om fastställelse av en ny avgiftstaxa och om underrättelse till sökanden om denna med alla uppgifter som gör det möjligt för sökanden att utöva normal kontroll av beräkningen av dessa avgifter (mål 49/59).

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden A. M. Donner, avdelningsordförandena Ch. L. Hammes och N. Catalano samt domarna O. Riese (referent) , L. Delvaux, J. Rueff och R. Rossi,

generaladvokat: M. Lagrange,
justitiesekreterare: H. J. Eversen,

meddelar följande

dom

DOMSKÄL

Mål 42/59

I - Upptagande till sakprövning av sökandens huvudyrkanden

Svaranden har gjort gällande att talan skall avvisas på den grunden att skrivelsen från marknadsenheten av den 7 augusti 1959 inte utgör ett beslut från Höga myndigheten och, i andra hand, på den grunden att det inte går att väcka talan om behörighetsöverskridande i detta fall.

Dessa två invändningar om rättegångshinder är välgrundade.

a) Den aktuella skrivelsen utgör inget beslut från Höga myndigheten, vare sig till formen eller till innehållet.

Vad gäller formen har denna skrivelse endast undertecknats av chefen för marknadsenheten som uppträder i eget namn och inte i Höga myndighetens namn och på dennas vägnar, varför skrivelsen inte kan betraktas som ett beslut av Höga myndigheten.

Vad gäller innehållet inskränker sig detta till en förklaring att domstolens domar av den 17 juli 1959 skall granskas av Höga myndighetens enheter som kommer att fatta nödvändiga beslut, och att marknadsenheten inte kan finna någon grund för begäran om skadestånd på grund av tjänstefel.

Ingen allmän regel uppställs och inget individuellt intresse berörs på ett definitivt sätt genom en sådan förklaring.

b) Det verkliga syftet med den aktuella talan är att fastställa Höga myndighetens ansvar för tjänstefel.

Ett sådant fastställande kan inte - som här har skett - omfattas av den talan om behörighetsöverskridande som regleras i artikel 33 i EKSG-fördraget som avser ogiltigförklaring av Höga myndighetens beslut, utan kan endast grundas på artikel 40 eller eventuellt artikel 34.

Någon slutsats i motsatt riktning kan inte dras av artikel 40 tredje meningen i domstolens stadga. Även om denna bestämmelse avser det fall då den person som anser sig ha lidit skada genom tjänstefel från gemenskapens sida dessförinnan gjort framställning hos en av gemenskapens behöriga institutioner, är den dock endast avsedd att fastställa en frist utan att därför ändra karaktären av den för sådana fall föreskrivna talan.

Av dessa två skäl kan talan inte prövas.

II - Upptagande till sakprövning av sökandens tilläggsyrkanden

Sökanden har vidare yrkat att domstolen "noterar att sökanden förbehåller sig rätten att vid domstolen väcka en ny skadeståndstalan mot Höga myndigheten på grund av tjänstefel med begäran om ersättning för skada som sökanden lidit till följd av de

ovannämnda undantagen" och att domstolen "även noterar att sökanden avser att ansöka om förening av denna nya talan" med det föreliggande målet.

Sökanden har inte visat att något legitimt intresse ligger till grund för dessa yrkanden; lika litet kan domstolen finna att ett sådant intresse föreligger.

Sökandens talerätt kan inte under några förhållanden vara beroende av att domstolen dessförinnan har noterat sökandens avsikt att göra bruk av denna rätt.

En förening av ett framtida mål med det aktuella målet, som avgörs genom denna dom, är otänkbar.

I brist på rättsskyddsintresse kan följaktligen inget av dessa båda yrkanden prövas.

Mål 49/59

Upptagande till sakprövning

I - Svarandens invändningar

1 Vad gäller ansökan om återkallelse av dispenserna har svaranden överlämnat till domstolens bedömning om det har förekommit passivitet från Höga myndighetens sida, trots att marknadsenheten inom den två månaders frist som föreskrivs i artikel 35 tredje stycket svarat sökanden att de väckta frågorna var föremål för undersökning.

Ett sådant svar hindrar emellertid enligt domstolens mening inte upptagande till sakprövning av en passivitetstalan, eftersom svaret inte utgör något beslut i fördragets mening.

Således föreligger det trots denna skrivelse ett tyst avslagsbeslut i enlighet med artikel 35 i EKSG-fördraget så att passivitetstalan ur denna aspekt tas upp till sakprövning.

2 Vad gäller ansökan om fastställelse av en ny bidragstaxa och underrättelse till sökanden om denna med alla uppgifter som gör det möjligt för sökanden att utöva normal kontroll över upprättandet av denna taxa, har svaranden anfört att det inte föreligger någon passivitet och att någon sådan över huvud taget inte är tänkbar i detta sammanhang.

För att visa att det inte föreligger passivitet har svaranden gjort gällande att ett fullständigt förfarande inleddes så snart som domen i mål 32 och 33/58 avkunnats, i syfte att dra slutsatserna av denna dom och att fastställa den nya bidragstaxan.

Dessa påpekanden är helt utan relevans.

Den passivitet som avses i artikel 35 i fördraget kännetecknas av frånvaron av ett uttryckligt beslut. Förberedande arbete för ett sådant beslut kan inte likställas med själva beslutet.

För att påvisa att någon passivitet inte är tänkbar i detta sammanhang har svaranden anfört att Höga myndighetens enheter måste förfoga över en tillräcklig period för att fastställa den nya bidragstaxan till följd av domen i mål 32 och 33/58.

Enligt svaranden kan inte Höga myndigheten "tvingas att inom en viss frist, och på ett företags begäran, ändra" regelverket i fråga.

I detta resonemang blandas frågan om talan kan tas upp till sakprövning samman med frågan om hur välgrundad denna talan är.

Enligt artikel 35 tredje stycket i EKSG-fördraget får passivitetstalan väckas om Höga myndigheten vid utgången av en frist på två månader efter en anmodan inte har fattat något beslut.

Det framgår av det föregående att svarandens invändningar om rättegångshinder måste lämnas utan avseende.

II – Intervenienternas invändningar

Intervenienterna har framställt invändningar om rättegångshinder som inte har gjorts av svaranden.

Intervenienterna har rätt att framställa invändningarna, eftersom dessa går ut på avvisning av sökandens yrkanden.

Intervenienterna har framfört en invändning om rättegångshinder som grundar sig på att det tysta avslagsbeslutet, i den mån det hänför sig till återkallelse av dispenserna, endast har en bekräftande innebörd; sökanden kan därför inte

begära att beslutet ogiltigförklaras, eftersom den i fördraget föreskrivna fristen för väckande av talan mot de innehållsmässigt identiska, tidigare besluten har löpt ut.

Intervenienten Breda Siderurgica har tillagt att dispenserna inte utgör några beslut, eftersom Höga myndigheten genom beviljandet av dispenserna helt enkelt tillämpat sina grundbeslut nr 22/54, 14/55 och 2/57; vägran att återkalla dessa dispenser utgör följaktligen lika litet ett beslut i fördragets mening, ty "när det inte finns något beslut som kan bekräftas i tysthet, kan det inte finnas något bekräftande beslutv4.31.

Svaranden har för övrigt i sina anmärkningar rörande det kompletterande yttrandet från intervenienten Breda Siderurgica gjort gällande att den överklagade rättsakten endast utgör en tolkning av en tidigare reglering och tillagt att en tolkning, "även om den obestridligen uttrycker en ståndpunkt, inte fördenskull är ett 'beslut' och inte kan bli föremål för vare sig en direkt talan om ogiltigförklaring eller en passivitetstalan".

Domstolen kan inte godta dessa argument.

Vad gäller de argument som lagts fram av intervenienten Breda Siderurgica och svarandens kompletterande argumentering, bortser de från det faktum att tillämpning av det allmänna beslutet 2/57 på ett konkret fall utgör ett beslut, och detta oberoende av den rättsliga karaktär som bör tillmätas skrivelsen av den 18 december 1957.

Höga myndighetens upphävande av de tidigare av dess företrädare formulerade förbehållen rörande de omtvistade dispenserna var likvärdigt med ett beslut. De dispenser som beviljats intervenienterna utgör alltså beslut.

Vad gäller de argument som går ut på att vägran att återkalla de dispenser som beviljats Breda och Hoogovens endast utgör en rent bekräftande rättsakt, är det sant att en rättsakt som inskränker sig till att bekräfta en tidigare rättsakt inte ger de berörda möjlighet att på nytt ta upp frågan om den bekräftade rättsaktens lagenlighet.

Denna allmänna regel tillämpas emellertid inte när det finns ett nytt faktum som är av den karaktären att det förändrar väsentliga omständigheter och villkor som varit avgörande för antagandet av den ursprungliga rättsakten.

Med inledandet av ett förfarande grundat på artikel 35 i fördraget begärde

sökanden att Höga myndigheten skulle dra konsekvenserna av domen i mål 32 och 33/58, varvid sökanden hävdade att de dispenser som beviljats de lokalt integrerade företagen mot bakgrund av domskälen i den domen inte längre var berättigade utan måste återkallas.

Frågan om den nämnda domen är av den karaktären att den gör det överklagade tysta avslaget ogiltigt hör dock till prövningen i sak av tvisten. Under dessa omständigheter kan inte den påstådda bekräftande karaktären av det överklagade beslutet åberopas i form av en invändning om rättegångshinder.

Av det föregående följer att de anförda invändningarna om rättegångshinder skall lämnas utan avseende.

2 Intervenienten Hoogovens har gjort en invändning om rättegångshinder som stöder sig på att sökanden inte som grund för sin talan har åberopat maktmissbruk.

Detta påstående är i sak oriktigt, eftersom sökanden i sin ansökan som grund har åberopat maktmissbruk och på ett adekvat sätt redovisat de omständigheter som maktmissbruket enligt sökandens uppfattning härrör från.

Denna invändning skall följaktligen lämnas utan avseende och detta oberoende av frågan huruvida talans upptagande till sakprövning är beroende av den omständigheten att ett maktmissbruk har gjorts gällande.

3 Intervenienterna har gjort två ytterligare invändningar om rättegångshinder.

De har först och främst gjort gällande att det omtvistade beslutet är allmänt och därför endast kan överklagas under åberopande av ett maktmissbruk men att ett maktmissbruk är rättsligt uteslutet i detta fall, eftersom Höga myndigheten inte handlade i kraft av ett utrymme för skönsmässig bedömning.

De vidare hävdat att även om beslutet var individuellt kan sökanden endast göra gällande maktmissbruk, i den mån talan grundar sig på artikel 35 andra stycket.

a) Det överklagade beslutets karaktär måste bedömas mot bakgrund av lydelsen av den tidigare ansökan som sökanden riktade till Höga myndigheten.

   Genom denna ansökan begärde sökanden särskilt att en rad individuella återkallelsebeslut skulle fattas.

Enligt domstolens mening är detta det centrala i ansökan, eftersom det vid det tillfälle då den formulerades inte hade uppdagats något fall som liknade de två intervenienternas, varför ansökan väsentligen syftade till en återkallelse av de dispenser som hade beviljats Hoogovens och Breda Siderurgica.

Sålunda antar vägran att bifalla sökandens ansökan karaktären av ett individuellt beslut.

Likartade övervägande gäller för övriga delar av det begärda beslutet, dvs. fastställandet av den nya utjämningstaxan och underrättelsen till sökanden om denna.

Det framgår av sammanhanget och omständigheterna att sökanden, om än kanske med missvisande termer, huvudsakligen var ute efter att få den *egna* avgiften på nytt fastställd med hänsyn till återkallelsen av de ovan åsyftade dispenserna och att bli underrättad om detta.

Därmed framstår det överklagade beslutet även på denna punkt som en rättsakt av individuell karaktär.

Det individuella beslutet är riktat till sökanden, eftersom sökanden till följd av dispenserna skall betala ett högre bidrag och detta faktum otvivelaktigt påverkar konkurrenssituationen mellan sökanden och intervenienterna.

b) Då det överklagade beslutet är individuellt, har sökanden i princip befogenhet att göra gällande alla de grunder som föreskrivs i artikel 33 första stycket i fördraget, och inte enbart maktmissbruk.

Därmed bortfaller behovet av att avgöra huruvida maktmissbruk är tänkbart inom ramen för en behörighet som inte ger utrymme för skönsmässig bedömning.

Dock finns det skäl att undersöka om denna regel, så som intervenienten Hoogovens hävdar, inte är tillämplig i detta fall eftersom en passivitetstalan som grundar sig på artikel 35 andra stycket i enlighet med sistnämnda bestämmelse endast kan vara en talan beträffande maktmissbruk.

Denna invändning förbiser att talan faktiskt är grundad på första stycket i den sistnämnda artikeln.

Sökanden har nämligen klart uttryckt uppfattningen att Höga myndigheten

var *förpliktad* att besluta i enlighet med den föregående ansökan som sökanden riktat till Höga myndigheten.

Det framgår av de föregående övervägandena att invändningarna om rättegångshinder är ogrundade.

4 Svaranden och intervenienterna har slutligen framfört en invändning om rättegångshinder som bygger på att den begärda retroaktiva återkallelsen överskrider Höga myndighetens befogenheter, eftersom ett förvaltningsbeslut om tilldelning av rättigheter endast kan återkallas inom en rimlig frist, vilken i föreliggande fall i hög grad överskridits; dessutom står principen om en avvägning av de berörda intressena i vägen för den begärda återkallelsen.

Som ovan sagts hör frågan om Höga myndigheten hade rätt att fatta det begärda beslutet till prövningen i sak och kan därför behandlas först i det sammanhanget.

Av dessa skäl kan talan tas upp till sakprövning.

Saken

I – Passivitetstalan mot den tysta vägran att återkalla de omtvistade dispenserna

Lagenligheten i vägran att med retroaktiv verkan återkalla de omtvistade dispenserna är i första hand beroende av om dispenserna i sig är lagenliga.

Om dessa är lagenliga, blir följden att Höga myndigheten med rätta vägrade att återkalla dem, eftersom en retroaktiv återkallelse av en lagenlig rättsakt, varigenom rättigheter eller liknande fördelar tilldelats, strider mot allmänna rättsprinciper.

Först bör alltså prövas om de omtvistade dispenserna är rättsstridiga.

A – Är de omtvistade dispenserna rättsstridiga?

1 Det omtvistade skrotet som används av Hoogovens och Breda Siderurgica och som härrör från deras systerföretag befriades från utjämningsavgiften 1956–57 på grund av de berörda verkstädernas lokala integration, fastän det eventuellt kan betecknas som koncernskrot.

I sin dom av den 17 juli 1959 i målen 32 och 33/58 (S.N.U.P.A.T. mot Höga myndigheten) fann domstolen att en dispens för koncernskrot inte är berättigad.

Under dessa omständigheter lät den nämnda domen dispenserna framträda i en ny dager; detta borde, efter en ny prövning av deras rättsliga grund, ha lett till ett beslut om deras lagenlighet.

Den domen borde alltså ha fått Höga myndigheten att ompröva sin tidigare ståndpunkt och överväga om de omtvistade dispenserna kunde bibehållas med hänsyn till de principer som fastställs i domen, eftersom Höga myndigheten var förpliktad att hädanefter respektera dessa principer med risk för att annars godta en diskriminering som snedvrider den normala konkurrens som avses i fördragets grundläggande regler.

Vid den tid då skrivelserna av den 18 december 1957 och den 17 april 1958 utformades och offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* återstod i själva verket fortfarande för Höga myndigheten hela problemet med att klarlägga principerna i grundbeslutet 2/57, där det inte ges någon definition av orden "egna resurser" och "köpt skrot".

Detta var inte längre fallet vid det tillfälle då sökanden, sedan domstolen avkunnat den tidigare nämnda domen, framlade saken för Höga myndigheten.

Vid detta tillfälle hade i själva verket det vanskliga problemet med tolkningen av beslut 2/57 tagits upp till behandling och på flera punkter lösts av domstolen.

Den domen redovisade framför allt skälen för att dispens för egna resurser bör betraktas som lagenlig, medan däremot sådan dispens för "koncernskrot" bör betraktas som rättsstridig.

Långt ifrån att helt enkelt bekräfta den tidigare ståndpunkten, innehåller Höga myndighetens vägran att återkalla dispenserna alltså det tysta beslutet att domstolens dom inte krävde någon ändring i Höga myndighetens hittillsvarande hållning och att de övervägaden som enligt domstolens uppfattning hindrade dispens för koncernskrot inte omfattade fallet med lokal integration.

Under dessa förhållanden utgör Höga myndighetens tystnad beträffande ansökan om återkallelse av de omtvistade dispenserna inte en klar och enkel bekräftelse av dess tidigare hållning, utan innebär tvärtom ett nytt beslut,

enligt vilket de principer som fastställts genom domstolens dom i mål 32 och 33/58 inte förpliktade Höga myndigheten att ändra denna ståndpunkt.

Vägran att återkalla de omtvistade dispenserna utgör sålunda ett nytt beslut från Höga myndighetens sida, ett beslut som sökanden kunde överklaga, vilket sökanden gjort inom den gällande fristen genom denna talan.

2 Det är sedan lämpligt att, på grundval av de principer domstolen fastställt i sin föregående dom (mål 32 och 33/58), övergå till prövningen av problemet med lagenligheten av de omtvistade dispenserna.

Genom att bevilja dispenserna på grundval av verkstädernas lokala integration har Höga myndigheten grundat sitt beslut på en huvudsakligen geografisk och alltså tillfällig anknytning, ett förfarande som domstolen i sin tidigare dom förklarat vara otillåtet.

Dessutom har domstolen i den tidigare nämnda domen uppställt den principen att dispens för koncernskrot strider mot fördraget, eftersom sådan dispens skapar diskriminering som är förbjuden enligt artikel 4 i fördraget.

Skrotet från Breedbands verkstäder som används av Hoogovens samt skrot som används av Breda Siderurgica och som härrör från dess systerföretag utgör koncernskrot.

Varken Hoogovens eller Breda bildar ett enda företag tillsammans med de bolag som det aktuella skrotet härrör från.

Begreppet företag i fördragets mening sammanfaller med begreppet fysisk eller juridisk person, eftersom fördraget huvudsakligen använder begreppet företag för att ange innehavarna av gemenskapsrättsliga rättigheter och skyldigheter.

För att flera olika bolag skulle kunna tillåtas att utgöra ett enda företag i den mening som avses i artikel 80 i fördraget skulle det krävas att fördraget innehöll en uttrycklig bestämmelse med denna innebörd.

I avsaknad av en sådan bestämmelse kan det inte antas att två separata, särskilda bolag kan utgöra ett enda företag enligt fördraget, detta så mycket mindre som de enligt sin nationella rättsordning utgör olika rättssubjekt. Den motsatta uppfattningen skulle dessutom ofta omöjliggöra identifiering av de i artikel 80 avsedda företagen.

Vad dessutom avser industrikomplexet Breda är bolaget Breda Siderurgica ensam stålproducent, medan övriga bolag endast ägnar sig åt verksamhet som innebär bearbetning av stål.

Under dessa förhållanden kan bolaget Breda Siderurgica och övriga bolag inom samma koncern aldrig betraktas som ett enda företag i den mening som avses i artikel 80 i fördraget, eftersom där endast sådana företag avses "som bedriver produktionsverksamhet inom kol- och stålsektorn".

Den lokala integrationen, även om den är mycket långtgående, och det inbördes ekonomiska beroendet mellan respektive produktioner hos de företag som ingår i koncernen får inte undanskymma det faktum att de verkstäder där skrotet återvinns tillhör andra juridiska personer än intervenienterna.

Om de berörda intressenterna då de slöt sig samman särskilt valde en viss rättslig form som de väntade sig vissa fördelar av, kan de inte göra anspråk på att denna rättsliga form skall lämnas utan avseende så snart som dess beaktande skulle kunna medföra nackdelar för dem.

Det skulle för övrigt vara orättvist att på skrot som är i omlopp mellan två olika bolag tillämpa olika regler beroende på om dessa bolags anläggningar ligger nära eller mer eller mindre långt från varandra.

Ett sådant system skulle resultera i en ökning av den extra belastning som följer av nödvändigheten att betala transportkostnader och skulle därför på konstlad väg kunna öka skillnaderna i produktionskostnader, vilket skulle strida mot såväl fördraget som grundprinciperna i utjämningssystemet.

Mot Hoogovens uppfattning att dess användning av avfallsskrot från Breedbands verkstäder utgör en förbättring av produktiviteten inom ett och samma företag och att de två företagen inte bildar en koncern som på konstlad väg skulle kunna ändra konkurrensen, står det förhållandet att det i själva verket inte rör sig om ett och samma företag, utan om två i rättslig mening åtskilda bolag som vart och ett utgör en juridisk person.

Sammanslagningen av vinster och förluster till följd av det kontrakt som reglerar förhållandet mellan Hoogovens och Breedband ger endast uttryck för det existerande samarbetet mellan dessa två företag.

På grund av detta samarbete, oavsett om detta utgör eller inte utgör en kartell eller en företagskoncentration, bildar de två företagen en koncern.

Därmed kan den dispens som beviljats Hoogovens på grund av koncernen Hoogovens- Breedbands existens komma att snedvrida konkurrensen, dvs. i det här fallet konkurrensförhållandet mellan Hoogovens och andra företag som inte ingår i en koncern med producenter av skrot.

Av dessa skäl är de i domen i mål 32 och 33/58 fastslagna reglerna, enligt vilka så kallat koncernskrot skall inbegripas i utjämningsbetalningarna, tillämpliga på intervenienterna.

3 Hoogovens har gjort gällande att de omtvistade dispenserna måste bibehållas för att undvika att samma företag åläggs att betala avgift två gånger för samma kvantitet skrot, vilket domstolen i sin föregående dom förklarade vara otillåtet.

Domstolen kan inte godta detta resonemang.

I sin dom i mål 32 och 33/58 förklarade domstolen att den dubbla avgiften var otillåten endast i den mån som den drabbade ett och samma företag, men inte i ett fall där den fördelade sig på flera rättsligt åtskilda företag.

Det avgörande är alltså inte om det tekniskt är fråga om samma material utan om köparen och det företaget där skrotet återvinns är identiska.

Mycket ofta föreligger nämligen ett tekniskt samband mellan å ena sidan det skrot som återvinns vid tillverkningen av de färdiga produkterna och å andra sidan det skrot som används för produktion av det för denna tillverkning avsedda stålet.

Med hänsyn till att skrotet - i obearbetat eller bearbetat skick - befinner sig i ett ständigt kretslopp genom de olika produktionsstadierna är det oundvikligt att "samma skrotmängd" avgiftsbeläggs två gånger eller ännu oftare, eftersom i annat fall det finansiella utjämningsarrangemanget skulle berövas varje verkan.

Det är därmed styrkt att de beslut varigenom Hoogovens och Breda Siderurgica beviljades dispenser är rättsstridiga, eftersom dispens som bygger på kriteriet lokal integration står i strid med den tolkning av fördraget som domstolen gjorde i sin dom i mål 32 och 33/58.

4 En prövning måste också ske av om konstaterandet att de omtvistade dispenserna är rättsstridiga inte står i strid med grundbeslutet 2/57.

Domstolen finner att så inte är fallet.

a) Det framgår av artikel 2 i beslut 2/57 att termen "*egna resurser*" som används i artikel 4 i beslutet syftar på de "företag som avses i artikel 80 i fördraget", under förutsättning att det rör sig om företag som använder skrot, således i detta fall Hoogovens och Breda Siderurgica.

Först kan man konstatera att det i beslut 2/57 med "egna resurser" avses skrot som redan från början tillhör ett företag i fördragets mening.

Denna tolkning står inte på något sätt i motsats till viljan hos beslutets upphovsman utan företräddes av upphovsmannen själv i dennes skrivelse av den 18 december 1957 (*Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 1 februari 1958, s. 45/58, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå), eftersom det där anges att begreppet "egna resurser" måste tolkas "enligt termens semantiska innebörd".

Begreppet "företag" enligt artikel 80 i fördraget sammanfaller med begreppet fysisk eller juridisk person så som har klargjorts ovan under A 2.

När ett beslut av Höga myndigheten utan närmare förklaring hänvisar till de "företag som avses i artikel 80 i fördraget" kan man därför utgå från att med denna formulering de fysiska eller juridiska personer åsyftas i vars namn de i denna artikel föreskrivna verksamheterna bedrivs.

I detta fall är det för övrigt styrkt att denna tolkning stämmer överens med viljan hos upphovsmannen till beslut 2/57, eftersom Höga myndigheten i sin skrivelse av den 18 december 1957 har preciserat "att ett företag ... under alla förhållanden definieras genom sitt firmanamn".

Hänvisningen till ett företags "eget" skrot innefattar dessutom en hänvisning till begreppet "ägare" som är strikt rättsligt till sin karaktär.

Av de föregående övervägandena framgår att enligt lydelsen av beslut 2/57 enbart sådant skrot som mellan tidpunkten för dess "produktion" och tidpunkten för dess användning inte har bytt ägare, varvid termen "ägare" ges en strikt rättslig innebörd, kan betraktas som egna resurser och därmed befriat från utjämningsbetalningarna.

Detta är inte fallet i fråga om det omtvistade skrotet.

b) Intervenienten Hoogovens har försökt påvisa att det skrot som företaget får från bolaget Breedband aldrig har upphört att vara Hoogovens egendom.

I detta avseende har Hoogovens särskilt anfört:

— att i kraft av det avtal som slutits mellan Breedband och Hoogovens dessa två bolag bildar ett "maatschap" i den mening som avses i artikel 1655 och följande i Nederländernas civillag,

— att delägarna i ett "maatschap" enligt Nederländernas civillag samäger de gemensamt framställda varorna.

Dessa påståenden bygger huvudsakligen på det avtal som slutits mellan Hoogovens och Breedband, vars text intervenienten inte funnit lämpligt att foga till handlingarna i målet.

Intervenienten har understrukit den "ytterst konfidentiella" karaktären hos detta avtal och förklarat sig ha allvarliga betänkligheter mot att avslöja dess innehåll för sökanden eller intervenienten Breda Siderurgica som är konkurrenter till Hoogovens.

Intervenienten har dock förklarat sig beredd att lägga fram avtalet för vilken person som helst som är bunden av tystnadsplikt, vid behov i referentens närvaro, eller för Höga myndigheten, för den kontroll som domstolen anser nödvändig.

Det skulle innebära ett åsidosättande av en grundläggande rättsprincip att grunda ett rättsligt avgörande på faktiska omständigheter och dokument som parterna själva, eller en av parterna, inte har kunnat ta del av och som de alltså inte har kunnat ta ställning till.

I samband med den syn på stället som domstolen höll i IJmuiden förklarade intervenientens företrädare på särskild fråga att äganderättsregleringen visserligen inte uttryckligen omnämns i detta avtal men att beviset för samägandet enligt intervenientens uppfattning framgår av flera av bestämmelserna i avtalet.

Tolkningen och bedömningen av dessa bestämmelser kan dock endast ske inom ramen för en granskning av hela avtalstexten.

Då intervenienten själv har åberopat detta avtal som bevis för sitt påstå-

ende att skrot från Breedband kan likställas med Hoogovens egna resurser, var det intervenientens uppgift att lägga fram beviset för sina påståenden.

Det är inte godtagbart att till domstolen överlåta initiativet att genom utredningsåtgärder skaffa sig det material som är avsett att styrka det välgrundade i det argument som åberopas av intervenienten, vilken själv innehar detta material.

Av dessa skäl har domstolen, med beaktande av Hoogovens reservationer och betänkligheter, avstått från att förordna om att avtalet skall företes.

Eftersom intervenienten i detta fall inte har lagt fram bevis för sina påståenden, saknas anledning att uttala sig om vikten av detta argument.

Det är följaktligen inte styrkt att det skrot som Hoogovens tar emot från bolaget Breedband utgör "egna resurser" i detta uttrycks semantiska betydelse.

c) Samma slutsats gäller i frågan om intervenienten Breda Siderurgica, som inte ens har påstått att någon äganderättsövergång inte har ägt rum i fråga om det aktuella skrotet.

5 De dispenser som beviljats intervenienterna utgör följaktligen verkliga undantag.

I beslut 2/57 föreskrivs varken allmänna eller särskilda undantag från begreppet egna resurser.

Inom ramen för finansiella arrangemang som omfattar avgiftsutjämning kan dock någon befogenhet att bevilja undantag inte antas föreligga, särskilt som varje undantag till förmån för en bidragsskyldig med nödvändighet ökar avgiftsbelastningen för de övriga.

De omtvistade undantagen har alltså beviljats till följd av en oriktig tolkning av beslut 2/57.

6 Därutöver bör det dock prövas om inte dessa överväganden kullkastas därigenom att det ifrågavarande skrotet inte heller utgör "köpt skrot", varvid detta uttryck skall ges den betydelse som följer av en förnuftig tolkning av beslut 2/57.

a) Intervenienten Breda Siderurgica har vid synen på stället förklarat att de skrotleveranser som Breda Siderurgica mottar från sina systerbolag sker mot betalning av ett pris som till och med ofta "allvarligt diskuteras".

Det kan följaktligen inte råda något tvivel om att dessa leveranser utgör köp, eftersom det föreligger ett avtal om äganderättens övergång mot betalning av ett pris.

b) Intervenienten Hoogovens har vid synen på stället uppgivit att "för leveranser av skrot från Breedband får det sistnämnda företaget en kreditnota från Hoogovens vilken upprättas med ledning av priset på skrot på den inre marknaden". Hoogovens har dock tillagt att "detta pris saknar betydelse, eftersom det endast fastställs för att möjliggöra en noggrann beräkning av produktionskostnaden för de olika leden i framställningen" och att under alla förhållanden detta "pris" slutligt skall bäras av de två bolagen tillsammans, eftersom de avtalat med varandra om en vinst- och förlustgemenskap.

De anförda uppgifterna har inte ifrågasatts av sökanden.

Enligt domstolens mening framgår det dock av systematiken hos och syftena med beslut 2/57 att begreppet "köpt skrot" omfattar de leveranser som det är fråga om.

Så som domstolen redan har funnit i sin dom i mål 32 och 33/58 framgår det av utjämningsarrangemangets syften och grundprinciper att dispensen för egna resurser utgör undantaget från regeln enligt vilken alla konsumenter av skrot i den egenskapen är skyldiga att betala utjämningsbidrag.

I tveksamma fall är det därför inte begreppet "egna resurser" utan begreppet "köpt skrot" som skall tolkas extensivt.

Följaktligen skall som "köpt skrot" anses allt skrot i fråga om vilket det sker en överföring av äganderätt mot ett avtalat pris, oavsett om överföringen sker på grund av ett köpeavtal i ordets egentliga mening eller på grund av ett jämförbart avtal och oavsett om det mellan köpare och säljare finns eller inte finns en vinst- och förlustgemenskap.

Så är fallet i fråga om det omtvistade skrotet.

Av de ovan redovisade övervägandena följer att de dispenser som beviljats

intervenienterna strider mot såväl fördraget som bestämmelserna i beslut 2/57.

B - Kan de omtvistade rättsstridiga dispenserna återkallas?

Intervenienterna har gjort gällande att vägran att återkalla dispenserna är berättigad, eftersom dessas eventuella återkallelse skulle vara meningslös.

De har hävdat att utjämningssystemet inte längre är i funktion och håller på att avvecklas, så att en för framtiden gällande ogiltigförklaring av det överklagade beslutet inte längre kan ha någon praktisk betydelse; å andra sidan skulle en återkallelse med retroaktiv verkan och en ändring av de belopp som intervenienterna betalat i det förflutna strida mot principen att förvärvade förmåner inte får återkallas.

Denna uppfattning tar inte hänsyn till att principen om respekt för rättssäkerheten, hur viktig den principen än är, inte kan tillämpas på ett absolut sätt utan endast i förening med legalitetsprincipen. Frågan om vilken princip som skall ta överhanden i det enskilda fallet beror på en jämförelse av allmänintresset med de ifrågavarande enskilda intressena, dvs.

— å ena sidan de berättigades intresse och särskilt den omständigheten att de i god tro kunde förutsätta att de inte var skyldiga att betala några bidrag för det ifrågavarande skrotet, och att de kunde sköta sina affärer i förlitan på denna situations varaktighet.

— å andra sidan gemenskapens intresse som är att få utjämningsarrangemanget, vilket är beroende av alla de skrotförbrukande företagens solidaritet, att fungera på föreskrivet sätt; detta intresse gör det nödvändigt att säkerställa att övriga bidragsskyldiga inte varaktigt drabbas av de ekonomiska konsekvenserna av en dispens som rättsstridigt beviljats deras konkurrenter.

Det måste även beaktas att bidragsavräkningarna fortfarande har preliminär karaktär och att det är möjligt att sprida betalningen i efterskott över en tidsperiod.

Enligt alla medlemsstaters rättsordningar är vidare retroaktiv återkallelse allmänt tillåten i sådana fall där det ifrågavarande förvaltningsbeslutet har fattats på grundval av falska eller ofullständiga uppgifter som har lämnats av de berörda personerna.

Domstolen kan inte utesluta att denna princip är tillämplig i detta fall.

Det framgår nämligen av en förklaring som intervenienten Hoogovens företrädare avgav då domstolen höll syn på stället i IJmuiden, liksom av Breedband N.V.:s årsredovisning för 1959, att det sistnämnda företaget även levererade sådant skrot till Hoogovens som erhållits vid utvalsning av stålämnen som inte kom från Hoogovens.

Å andra sidan framgår det av förklaringar som bolaget Breda Siderurgicas företrädare avgav då domstolen höll syn på stället i Sesto San Giovanni, att intervenienten Breda Siderurgicas systerbolag kan välja sina ståleverantörer fritt; det skrot som systerbolagen levererar till bolaget Breda Siderurgica kommer följaktligen inte uteslutande från stål som det sistnämnda bolaget levererat.

Bedömningen av denna omständighet och de ifrågavarande intressenas respektive betydelse samt i överensstämmelse därmed beslutet huruvida de rättsstridiga dispenserna skall eller inte skall återkallas med retroaktiv verkan ankommer i första hand på Höga myndigheten.

Domstolen kan inte sätta sig i Höga myndighetens ställe och måste följaktligen begränsa sig till att återförvisa ärendet till Höga myndigheten så att denna med tillämpning av artikel 34 i fördraget kan göra den ovan angivna bedömningen.

Som framgår av de ovanstående övervägandena är det överklagade beslutet rättsstridigt, eftersom det grundar sig på den rättsligt oriktiga uppfattningen att de omtvistade dispenserna var lagenliga och att Höga myndigheten inte hade befogenhet att återkalla dem.

Detta beslut skall följaktligen ogiltigförklaras och ärendet återförvisas till Höga myndigheten.

II – Passivitetstalan mot den tysta vägran att fastställa den nya avgiftstaxan och att med alla förklaringar som behövs underrätta sökanden om den

En eventuell återkallelse av de omtvistade dispenserna skulle medföra skyldighet för svaranden att fastställa en ny grundtaxa för utjämningsbetalningarna, att ersätta de beslut som ålägger sökanden att betala bidrag med nya beslut som grundar sig på en korrekt beräkning och som på vederbörligt sätt är motiverade, och att underrätta sökanden om dessa beslut.

Höga myndighetens enheter måste dock i förekommande fall förfoga över en rimlig frist för att genomföra dessa åtgärder. Det kan därför inte med fog hävdas att

svaranden var skyldig att fatta de begärda besluten senast vid den tidpunkt då svaranden anses ha fattat det överklagade tysta beslutet.

Ogiltigförklaringen av vägran att återkalla utsträcker sig dock med nödvändighet till vägran att korrigera bidraget.

Följaktligen skall också denna del av det överklagade beslutet ogiltigförklaras.

Under dessa omständigheter behövs det ingen prövning av frågan om det överklagade beslutet därutöver är behäftat med de övriga brister som sökanden har gjort gällande, dvs. maktmissbruk, bristande behörighet och åsidosättande av väsentliga formföreskrifter.

Rättegångskostnader

I enlighet med artikel 69.2 i rättegångsreglerna för Europeiska gemenskapernas domstol skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

I detta fall har sökanden tappat mål 42/59, medan svaranden och intervenienterna har tappat mål 49/59.

Sökanden skall följaktligen bära rättegångskostnaderna i mål 42/59, interventionskostnaderna inräknade.

I mål 49/59 skall följande gälla. Svaranden och intervenienterna skall bära sina rättegångskostnader. Svaranden skall bära sökandens rättegångskostnader, med undantag för de kostnader som uppkommit genom interventionerna. Intervenienterna skall ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för sökanden genom deras respektive interventioner.

I målet har domstolen

beaktat rättegångshandlingarna,

hört referentens rapport,

hört parternas muntliga yttranden,

hört generaladvokatens förslag till avgörande,

beaktat artiklarna 4, 33, 34, 35, 40, 53 och 80 i EKSG-fördraget,

beaktat protokollet om stadgan för Europeiska kol- och stålgemenskapens domstol,

beaktat Höga myndighetens beslut 2/57, och

beaktat rättegångsreglerna för Europeiska gemenskapernas domstol.

Mot den bakgrunden och på ovan angivna grunder beslutar

DOMSTOLEN

– med avslag på alla övriga mera omfattande eller motstridiga yrkanden – följande:

Mål 42/59

1. **Sökandens talan avvisas.**

2. **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna, interventionskostnaderna inräknade.**

Mål 49/59

1. **Höga myndighetens tysta beslut, varigenom denna myndighet vägrade att med retroaktiv verkan återkalla de dispenser som beviljats intervenienterna och att med hänsyn till återkallelsen fastställa det bidrag som skall betalas av sökanden liksom att underrätta den senare om bidraget med alla uppgifter som gör det möjligt för sökanden att utöva sin normala kontroll av beräkningen av detta bidrag, förklaras ogiltigt.**

2. **Ärendet återförvisas till Höga myndigheten.**

3. a) **Svaranden och intervenienterna skall bära sina kostnader.**

   b) **Svaranden skall bära sökandenas rättegångskostnader, med undantag för de kostnader som uppkommit genom interventionerna.**

   c) **Intervenienterna skall ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för sökanden genom deras respektive interventioner.**

På detta sätt dömt i Luxemburg den 22 mars 1961.

Donner Hammes Catalano

Riese Delvaux Rueff Rossi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 22 mars 1961.

H. J. Eversen
Biträdande justitiesekreterare

A. M. Donner
Ordförande